

Šk.god.2008./2009.

BARILKO

ŠKOLSKI LIST OŠ BARILOVIĆ

Br. 2.

VREME PLOV

Ljeto je opet bilo kratko i trebalo je ponovo sjesti u školske klupe.

Sve je manje-više po starom. Neki učitelji su novi: Maja Tuškan zamijenila je učiteljicu engleskog Nataliju Grgurić koja je rodila Lanu; učiteljica Jelena Barešić predavala je informatiku, a učitelj Ino Tomičić tehničku kulturu. Na kraju školske godine informatiku predaje učitelj Mario Zovkić, a tehničku kulturu učitelj Predrag Novković Mihalić. U područnoj školi Siča također nove učiteljice. Najprije Petra Poljak, a zatim Kristina Cindrić zamjenjuju učiteljicu Maju Pignar Mijović koja je rodila Filipa.

ENO-Environment Online, globalna virtualna škola i mreža za održivi razvoj i globalno obrazovanje, na početku nove školske godine 22. rujna organizira akciju pod nazivom Dan sadjenja stabala (Tree Planting Day). Do 2017. godine planira se zasaditi 100 milijuna stabala diljem svijeta.

Ovoj edukativnoj međunarodnoj akciji pridružila se i naša škola. Tako smo u dvorištu škole zasadili drvo ginko i maslinu, a kod područne škole Belaj ukrasno drvo ruj. Prije dvije godine također smo sudjelovali u ovoj akciji i u dvorištu škole zasadili staro slavensko drvo lipu. U sadnji drveća želimo sudjelovati i sljedeće školske godine.

U listopadu smo priredbom obilježili Dan zahvalnosti za plodove zemlje i Dan neovisnosti. U PŠ Belaj održan je integrirani dan na temu jabuka.

Studenj je mjesec u kojem su učenici započeli s treniranjem streljaštva u školskoj dvorani zahvaljujući Streljačkom klubu iz Karlovca.

Prosinac je kao i uvijek donio mnogo darova, zajedničkog druženja i blagdanskog veselja. Trebalo je još više učiti kako bi ocjene na polugodištu bile što bolje. Božićne priredbe bile su vesele i raspjevane, a ni dobrih želja nije nedostajalo.

PODRUČNA ŠKOLA SIČA

U siječnju je započeo projekt „Uvođenje produženog boravka u OŠ Barilović“. Učiteljice Ivana Tuškan i Lidija Gojak pomažu u pisanju domaćih zadaća i organiziraju zanimljivih aktivnosti za učenike od prvog do četvrtog razreda, a učiteljica Danijela Zatezalo čita priče, pjeva i igra se sa djecom koja tek trebaju krenuti u školu.

Već tradicionalno u veljači smo bili domaćini općinskog natjecanja LIDRANO. Ovaj put imali smo uspjeha i na županijskom natjecanju, rad učenika Mihaela Biščana Svemirska prostranstva predložen je za državno natjecanje. Fašnička povorka protekla je bez kiše, fašnika smo okrivili za sve naše školske probleme, osudili ga i spalili.

Ožujak smo započeli s još jednim projektom. Sportska dvorana opremljena je s gimnastičkim spravama te su mnogi učenici počeli trenirati gimnastiku. Najbolji su sudjelovali na županijskom natjecanju. Mjesec ožujak je jedini mjesec u kojoj većina učenika voli matematiku, a sve zahvaljujući međunarodnom natjecanju iz matematike Klokana bez granica. I ove godine odaziv je bio velik, a nagrade slatke i privlačne.

Stiže travanj a s njim i projekt Interaktivne ploče. Učenici Barilovića i Belaja mogu od sad koristiti ovo suvremeno pomagalo u nastavi. Učenici od petog do osmog razreda išli su na terensku nastavu na Brijune te posjetili pulsku Arenu.

Početkom svibnja proslavili smo Dan škole. Udruga Kameleon je za učenike, sudionike biciklijade, pripremila vrijedne nagrade. Nagrađen je najbolji literarni sastavak, fotografija i likovni rad. Učenički radovi bili su na temu prirodnih i kulturnih ljepota barilovićkog kraja, a biciklijadom smo obilježili otvaranje biciklističke staze Skradska gora – Korana.

Lorena Sušlje, nagrađena fotka

Lorena Mateša, nagrađen likovni rad

Lipanj je brzo stigao, a s njime i ljetni praznici. Bilo je zabavno, veselo, ponekad i naporno. Svi idemo na zasluženi odmor. Svjedodžbe i učeničke knjižice pokazuju koliko smo bili vrijedni i marljivi. Pozdrav osmašima, a s ostalima zakazujemo sastanak u rujnu.

IMPRESSUM

List učenika OŠ Barilović
Br.2., šk.god. 2008./2009.
Lipanj 2009.

Odgovorna urednica:

Vesna Car, dipl.uč.

Izdavač:

OŠ Barilović
Barilović 96
47252 Barilović
os-belaj-001@skole.t-com.hr

ZAŠTO VOLIM SVOJE SELO?

Moje selo je meni najljepše. U njemu sam rođen i u njemu provodim svoje djetinjstvo. Selo Podvožić dugo je oko dva kilometra uz lijepu cestu, a sa svake strane su kuće razbacane po brežuljcima. Selom prolazi potok Kobljak. Dolazi iz Barilovića, protječe kroz selo sve do Belaja. U njemu su nekad bili mlinovi u kojima su mještani ljudi mljeli kukuruz i žito za druge potrebe. Danas je samo jedan obnovljen, služi samo za ukras cijelom selu, a ne za potrebe za koje je sagrađen. Mi djeca volimo se sastajati i igrati kraj mlina.

Za vrijeme domovinskog rata selo je nažalost bilo spaljeno, ljudi su izbjegli, ali ipak su se mnogi vratili i svojim vrijednim rukama izgradili ono što je bilo srušeno. Poginulo je mnogo nevinih ljudi u to vrijeme. Selo je dobilo ime po brdu Vožić. Cijelom duljinom selo se pruža ispod tog brda na kojem su zasađeni vinogradi koji uspješno rode svake godine i donose u jesen tisuće i tisuće litara vina.

Priča se da su na tom prostoru nekad živjeli ljudi i to na vrhu brda jer je ovaj dio na kojem se danas nalazimo u to vrijeme bio pod vodom. Čak je dokazano da je tu bilo života jer su pronađeni glineni lonci, glinene čaše, a i ljudske kosti.

Volim svoje selo, volim živjeti u njemu i nikada ne bih mogao živjeti u gradu. Tu pronalazim svoj mir u lijepoj prirodi u svim godišnjim dobima. Tužno je što ima dosta napuštenih kuća, sve manje stanovnika. Nadam se da ću imati lijepu budućnost u svojem selu.

Andrija Mateša
7. razred

DJETINJSTVO

Djetinjstvo je najljepša bajka,
Kuju prepričava svaka majka.
Dok si dijete nestašluci te prate,
Kad odrasteš želiš da se vrate.

Razbijen prozor susjeda Mate,
Slomljeno cvijeće babe Kate,
Tatina kliješta, čekić i čavli
U igri mjesto su našli.

U igru kada krenem
Slijede mamine upute i upozorenje,
Pazi ovo, pazi ono
I od velike pažnje desi se lom
I onda je kraj s igrom tom.

Luka Dobrinić, 6.r.

JA SAM SRETNO DIJETE

Ja sam sretno dijete
Jer imam sve što poželim.

Imam obitelj, najvažniju
Stvar u mom životu.

Imam dobre prijatelje
Koji mi pomažu ako treba.

Sretan sam jer imam
Brata s kojim se zabavljam.

Sretan sam jer imam
Sestru s kojom učim.

Sretan sam jer imam
Mamu, tatu i baku koji mi pomažu.

I jedna od najvažnijih stvari zašto sam
Sretan je to što sam dijete.

Andrija Mateša, 7.r.

KORANA

Što može goniti rijeku? Što može goniti takvu silu i njenu snagu. Legla je ona niz korito naše zemlje. Ne spava, sada samo tiho diše i gleda.

Naginjem se nad zrcalo rijeke moje. Ali zrcalo samo u trenu privid. U jedan čas ugledah svoje oči u njezinim očinama, a odmah potom otvara mi slike svoje dubine i zove, zove da zavirim u njenu dušu.

Širim ruke i grabim meku Koranu moju, a unutra raj, bogatstvo. Kamenje mahovinom prostrto, a okolo njih sitni pijesak kao dragulj blista. Tamo dalje mekom stazom kamenom, kolo neke čudne ribe plešu. Duge, elegantne, crnooke, pa neke srebrne iza sebe samo srebrnu mliječ prosipaju. A zeleni vrtovi vodenog bilja u ogradama od stapki lopoča, vodenoj zmiji kožu miluju. Jato malih ribica prolazi mi kroz kosu, a ja uopće ne trebam zraka, to Korana diše za mene. Kakva zdrava živa rijeka. To je njena sila što tjera, to je njena ljepota koja izvire iznutra.

Vijuga, tako još od Plitvica, k meni u moj Barilović. Dolazi ona tiho, ali moćno. Već prije ulaska u grad, prelije ona po nekoliko puta, i rastrese, svoje kapljice preko slapova. Ne uzima ona samo zraka, neprimjetno kupi ljepotu prirode mog kraja i uzimaju ju samo za sebe. Težak je tu put, ali Korana je tu pokupila svu svoju odvažnost. Dolazi ona ispod stijene, ali tu, natkrilo se društvo vitkog i elegantnog drveća. I drveće, diveći es njenoj ljepoti, nagnulo se

nad Koranu, a ona mudrica preuzela im svu boju listova. No, kad je sada gledam, samo mogu reći, kakva zelena ljepotica. I dalje ne želeći nikuda skretati, odlazi rijeka, gotovo ravno dalje kroz naselje Mejaškog Sela, ali sada, čini mi se, ima prozirnu boju vedrog neba. Iako prolazi naseljem i odlazi u Belajske Poljice, ne mogu se oteti dojmu da ipak sebe ne daje olako drugima, već samo druge zove da se dive i prilaze joj.

Kako i ne bi. Korana ima svu snagu, ljepotu, zdravlje, život i odvažnost i najljepši je ukras mog kraja. Rijeka je toga svjesna. Jesmo li i mi.

*rad je nagrađen prigodom obilježavanja Dana škole

Mihael Bišćan
7. razred

PROLJEĆE U MOM ZAVIČAJU

Proljeće je ušlo u moj zavičaj. Priroda se probudila iz zimskog sna. Sve je propupalo, zazelenilo poput tunela. Dok sam ovo pisao, zrakom se vuče izmaglica i malo je vjetrovito.

Toplije odjeveni, roditelji, brat i ja, krenuli smo u šumu.

Na jednom dijelu Vinice, još je moj pradjed raskrčio šumu i tu je nastao proplanak. Taj proplanak zovemo Rušinka i tu svakih nekoliko godina sadimo krumpir. Moj djed kaže da se zemlja mora svake druge godine odmarati da bi dala bolji prinos. Ta njiva nije naše osobno vlasništvo. Baka veli da je ona dio zajednice koju njeni djedovi još nisu podijelili, a pošto nitko to ne želi obrađivati, sada je to naše.

Kada smo stigli na Rušinku, moji su krenuli za svojim poslom, a ja sam uzeo bilježnicu i počeo pisati sastavak.

Ptičice su svuda oko mene cvrkutale. Mirisala je šuma na proljeće. To nije neki poseban miris. Više bih ga mogao opisati kao nešto što svatko od nas može drugačije zamisliti i omirisati. To je miris zdrave prirode, čistog zraka, mlade trave, pupoljaka, ptica u letu. Možda će neki pomisliti da izmišljam, odnosno da ptice u letu nemaju miris, ali to je sve jedna zrakica i zemlja.

Kada sam se spustio na ivicu šume, u daljini sam ugledao crkvu u Ladvenjku, odašiljač na Martišćaku, kuće u Zastinju i vikendice uz Koranu. Na drugoj strani pogled dopire nekud daleko, preko Duge Rese do Paurije. Na okolnim njivama ljudi također sade krumpir, povrće, siju kukuruz. Neki tek kasnije oru njivu i pripremaju je za sadnju i sjetvu.

Kad zanemarim sve druge zvukove, čujem slap na Korani. Između zelenila kroz pole protječe ta ljepotica koja nas hladi, u proljeće i jesen krase moj zavičaj, a zimi je prekrasno mjesto za šetnju uz vodu.

Često se pitam, ima li na svijetu ljepšeg mjesta od mog zavičaja. Da li i drugi svoj zavičaj smatraju jednako lijepim i u njemu uživaju kao ja u svojem.

Razumijem ljude koje život natjera da napuste svoj dom i zavičaj, ali uvijek ih srce vuče natrag svojim poljima, njivama, šumama i rijekama.

Ponekad razmišljam o svom selu i zaključujem da je baš ono dio raja koji je Bog za sebe sačuvao, ostavio baš ovdje da i ja u njemu uživam.

*rad je nagrađen prigodom obilježavanja Dana škole

Hrvoje Mikić
5. razred

SMOTRA LIKOVNIH RADOVA - LIK

Već više od deset godina učenici naše škole redoviti su natjecatelji na Smotri likovnih radova, koja se tradicionalno održava u Osnovnoj školi „Braće Seljan“ u Karlovcu.

Tako je bilo i ove godine. Zadana tema bila je „San“. Od poslanih trideset radova, na županijskoj smotri bilo ih je izloženo trinaest. To su radovi sljedećih učenika:

Krunoslav Šeketa, 7. r., Matija Halar, 8. r., Mihael Bišćan, 7. r., Tihana Car, 8. r., Andrija Sviben, 8. r., Lucija Štefanac, 8. r., Iva Krajačić, 6. r., Petra Stanković, 5. r., Josipa Bišćan, 8. r., Maja Krajačić, 8. r., Ema Lasić, 2. r., Katja Jozić, 2. r., Antonio Vratarić, 1. r.

Od izloženih radova dva su rada poslana na državnu smotru likovnih radova. Jedan rad naslikao je Antonio Vratarić, učenik 1. razreda, a drugi učenik 7. razreda, Krunoslav Šeketa

PRVI RAZRED

ZANIMLJIVOSTI IZ 2. I 3. RAZREDA

Ove godine bili smo umjetnički raspoloženi. Pitate se što to znači umjetnički biti raspoložen. Odmah ćemo objasniti. To znači da više volimo recitirati, crtati i pjevati nego rješavati matematiku.

Od ozbiljnih stvari uveli smo projektnu nastavu:

- razredni projekt - Mali školski vrt
- školski projekt - Uređenje cvjetnjaka

Od onih nama dražih aktivnosti sudjelovali smo na :

- Lidranu, održanom u našoj školi – Monolog: Dnevnik Pauline P., Literarni rad – Baka i djed
- Smotri likovnog stvaralaštva u Karlovcu – Tema: San
- Natječaju Sfere iz Zagreba – Tema: Mitološka bića
- Natječaju Inicijal iz Šibenika – Tema: Inicijal
- Natječaju EU, Karlovačka županija – Tema: Važnost sporta za zdravlje
- Natječaju Volim Hrvatsku
- Državnom natječaju za mlade pisce – Moja prva knjiga

Naslovna stranica knjige „Vjeverica Marta i žir Bocko“, djelo učenice 2. razreda Eme Lasić

Cijelu knjigu (ilustracije i tekst) objavili smo na zidnim novinama u našoj školi.

Državni natječaj: „Moja prva knjiga

VJEVERICA MARTA I ŽIR BOCKO

NAPISALA I ILUSTRIRALA: EMA LASIĆ

U rupi starog hrasta živjela obitelj vjeverica: mama, tata i tri sestre. Najmlađa sestra zvala se Marta i bila je jako znatiželjna. Svaki dan je nešto novo naučila. Igrajući se na granama drveća ugleda jedan mali žir.

- Kako ti je ime? - upita Marta.
- Bocko - odgovori žir.
- Dođi, stavit ću te u smočnicu. Mi vjeverice obožavamo jesti žireve - oduševljeno će Marta.

I mali žir poleti za njom.

Dok se kotrljao po zemlji, žir je izgubio kapicu.

- Pričekaj, izgubio sam kapicu! - povikao je Bocko.

Vjeverica Marta pozvala je sve vjeverice da je potraže.

Vjeverice su našle puno kapica, ali nijedna nije odgovarala malom žiru.

Marta je zamolila svoju mamu za pomoć.

Iskusna mama brzo ga je pronašla:

- Evo ti tvoja kapica.
- Hvala! - odgovori Bocko.
- Dođi u smočnicu - pozove ga Marta.
- Ja ne idem u smočnicu. Ti bi mene pojela - tužno će Bocko.
- Rađe me stavi u rupicu, pa ćemo se dogodine opet igrati - dosjeti se Bocko.
- Zakopat ću te u zemlju. Nagodinu ću te iskopati - reče Marta.

Prošla je godina dana. Zima, proljeće, ljeto... pa opet jesen, zima...

Žir je mirovao u svojoj rupici. Ili nije?

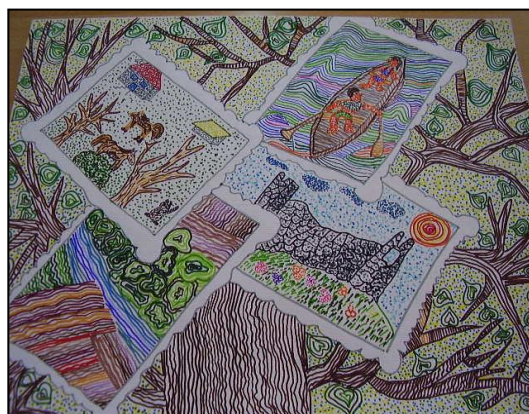
...

Ponovno je stiglo ljeto. Život je prštao na sve strane.

Vjeverica je pošla tražiti žir. Popela se na mladi hrast.

- Vjeverice, ne možeš me više pojesti. Više nisam žir Bocko. Sad sam hrast - ponosno će Bocko.
- Možeš dolaziti k meni u goste i šetati mojim granama. Dogodine ćeš se sladiti mojim plodovima - rekao je Bocko.
- Hvala ti Bocko, sigurno ću doći. Vjeverice i hrastovi zauvijek će biti prijatelji - rekla je Marta.
- Radujem se svakom tvom posjetu - odgovorio je Bocko.

POUKA: TKO SE ODRIČE RADI PRIJATELJSTVA, STEĆI ĆE BOGATSTVO.

PODRUČNA ŠKOLA BELAJ

ZA ZUBE BEZ KARIJESA- PREDAVANJE O NJEZI ZUBIJU U PŠ BELAJ

Što je karijes?

Adil: Karijes je kad bakterije napadnu zube.

Petra: Karijes je bakterija koja šteti zubima.

Luka: Zbog karijesa su nam zubi crni.

Filip Mikić, 2.r.
Plamen ptica

Moj dom

Moj dom je za mene sigurno mjesto gdje živim sa svojim roditeljima. Kada nekuda odem jedva čekam da se vratim kući jer kod kuće se osjećam najsigurnije.

Antonija Goldašić
PŠ Belaj, 2. razred

Svibanj

Mjesec svibanj je jedan od najljepših mjeseci u godini. U njemu se budi priroda. Dani su sve duži i topliji. Livade su zelene i pune cvijeća. Šume su promijenile i svojim lišćem prirodi daju mnogo svježeg zraka. Osjećaji u danima svibnja su posve drugačiji. Ljude pogotovu na selu čeka težak rad u godini. Dani znaju biti vrlo topli, ali i promjenjivi. Svaka blaga kiša dobro dođe za rast biljaka, cvijeća i trave.

Adrijan Mateša, PŠ Belaj, 2. razred

Proljeće
Proljeće nam je darovalo toplo sunce koje nas grije. Darovalo nam je zeleno drveće, zelenu travu, polja i livade. Ptice selice su nam se vratile iz toplijih krajeva jer je i kod nas stiglo proljeće. U proljeće sve se budi i pčele počinju sakupljati svoj med na ocvalim krošnjama jabuka, šljiva i drveća i cvijeća. Proljeće je jedno od najljepših godišnjih doba jer tad sve se polako budi i oživljava.

David Stanković
PŠ Belaj, 2. razred

Nikola Brozić i
Antonia Goldašić ,
PŠ Belaj, 2. razred

Da je proljeće slikar

Kad bi proljeće došlo u moje selo bilo bi zelene boje. Imalo bi zelenu kuću. Kada bi prošlo pokraj drveta drvo bi počelo pupati. U kući bi imao sve zeleno. Imalo bi i zeleni auto.

Antonio Erić
PŠ Belaj, 2. razred

Katarina Živčić
PŠ Belaj, 3. razred

Antonija Polović
PŠ Belaj, 3. razred

Obradovao sam prijatelja

Jednog dana sam išao kod svog najboljeg prijatelja Mateja u selo. On je dječak koji voli igrati nogomet i družiti se sa mnom. Kad se igramo sati brzo prolaze, a mi još puni igre. Pričao mi je kako će uskoro imati rođendan i da mu je najveća želja da dobije na poklon loptu i kopačke. Njegovi roditelji nisu imali toliko novaca izdvojiti za njega jer on još ima dvije seke za koje se treba brinuti, a samo mu tata radi i nema veliku plaću. Bližio se taj dan kad sam čekao da ga iznenadim. Rekao sam tati da mi prijatelj ima rođendan, a da mu želim kupiti loptu i darovati svoje tijesne kopačke. Znam da nisu nove, ali su savršene i u dobrom stanju. Došao sam na njegov rođendan i darovao mu loptu i kopačke. On je bio toliko sretan i rekao da sam mu pravi prijatelj i da će uvijek pamtit kako sam ga razveselio lijepim poklonom.

Antonio Belavić,
PŠ Belaj, 3. razred

Svađa sa sestrom

Posvađala sam se sa sestrom, pa negdje oko deset puta.
Evo jedne:

Posvađala sam se sa sestrom zato što sam išla igrati igrice na kompjuteru i tad sam njezinu odjeću bacila na krevet. Mi imamo krevet na kat. Kad sam joj bacila odjeću na krevet, odjeća se sva izgužvala. Ona je ušla u sobu i vikala je na mene. Tako je počela svađa sa sestrom – prva.

A evo i druge:

To je bila glupa svađa. Bez veze. Posvađale smo se oko kompjutera. Ušla sam u sobu i uključila ga. Tada je u sobu ušla moja sestra Sanja i rekla: „Ajde se malo makni da vidim nešto na internetu.“ Odgovorila sam joj: „Dobro, poslje ćeš!“ No ne, ona nikad ne popušta. Da ne pričam dalje, bilo bi grozno. Evo to su bile neke svađe mene i sestre.

Martina Bukovac, PŠ Belaj, 3. razred

Marko Dobrinić
PŠ Belaj, 4. razred

Proljeće

Proljeće je za mene najljepše godišnje doba. U proljeće su najljepše velike, zelene šume i mirisno raznobojno cvijeće. Početkom proljeća vraćaju se prve ptice selice s toplog juga, a to su malene lastavice. One daju posebnu ljepotu proljeću jer imaju prekrasan cvrkut. Kada uđeš u šumu osjetiš lagani tihi povjetarac u tek prolisaloj brezinoj krošnji. U proljeće cvijeće raste brzinom svjetlosti. Kada pomirišeš cvijeće postaneš sretan, veseo, zaigran i pun ljubavi. Zelene, ravne livade su poput školske ploče. Veliki bijeli oblaci nebom jure kao da bježe pred suncem. U proljeće je i najveći kršćanski blagdan Uskrs. Dani su sve duži i sunčaniji pa mogu više vremena provoditi vani sa školskim prijateljima igrajući nogomet. Proljeće je najljepše godišnje doba jer se priroda i mi budimo iz promrzle zime.

Luka Mateša
PŠ Belaj, 4. razred

Mateja Videkić
PŠ Belaj, 4. razred

Neobično proljeće

Došlo nam je proljeće. Lijep je i kopao dan. Na žlicama se ptice odmaraju od dugog pruta. Krava je počela rasti i zelenjeti. Svijeće polako viče iz zemlje. Drveće će uskoro prolupati. Svaki van bit će sve više novih šiljaka. U krtovima bit će puno rada za vrijedne muke. Treba okupati svu kravu oko šiljaka, a ponekad krt treba zavijati. Proljeće je doba kad svi imaju runo posla.

Marija Bosiljevac
PŠ Belaj, 4. razred

PODRUČNA ŠKOLA BARILOVIČKI LESKOVAC

Barilovički Leskovac je maleno mjesto u općini Barilović.
U njemu se nalazi područna škola Barilovički Leskovac.

U školskoj godini 2008. / 2009. područnu školu pohađa 8 učenika u 1., 2. i 3. razredu. Zajedno smo kao jedna obitelj, nastojimo da nam svaki dan bude poučan, veseo i zabavan!

Uz dobar razred, podučavanje je jedan od najljepših poslova na svijetu.

Svaki dan nudi nam nešto novo i drugačije:

- priliku da vidite djecu kako otkrivaju nešto novo,
- kako uče nešto što prije nisu znala,
- priliku da stvarno promijenite njihove živote.

Da se predstavimo:

1. razred – Ivana i Željko

2. razred – Nika i Marija

3.razred – Marko, Jurica, Petar i
Kristina

Učiteljica – Lidija Gojak

Ovu školsku godinu pamtit ćemo po mnogim, lijepim događajima, druženjima, svečanostima u školi, terenskoj nastavi i izletima.

Svugdje smo nešto novo naučili i vidjeli, a važnije događaje smo snimili kako bi nam ostali za trajnu uspomenu.

Neke od njih podijelit ćemo s Vama ...

Vaša Lidiya

Moji
prvašići!

I ostali
članovi
ekipe!

Priredba
povodom
Dana
neovisnosti!

Božićna
priredba!

Maskenbal
u razredu!

Terenska
nastava u
Karlovcu!

Još malo
Karlovca!

Na
željezničkom
kolodvoru!

Dan škole –
pješačenje
do
Velemerića!

Na Vinici!

U gradskoj
knjižnici!

Buduće
tenisačice!

OBRADOVAO SAM PRIJATELJICU

Obradovao sam prijateljicu Mariju. Vodio sam je u zooški vrt.
Išli sam najprije gledati ptice a onda strašne životinje. Ja sam se bojao slona a ona medvjeda.
Otišli smo u trgovinu, popili sok, pa smo slikali majmune i tuljane. Jedan čovjek ih je hranio ribama pa su skakali van.
Posvuda smo tražili lisicu i žirafu. Nije ih nigdje bilo.
Otišli smo kupiti balone. Marija je kupila balon u obliku konja a ja psa.
Sretno smo otišli doma.

Jurica Spudić, 3. raz.

JESEN U MOME SELU

U jesen pada lišće i kiša. Ljudi u jesen beru voće, povrće i kukuruz.
Ljudi u jesen voze drva.
Životinje se spremaju za zimski san, a ptice selice odlaze u toplije krajeve.
U jesen pada žuto, crveno i smeđe lišće.

Marija Spudić, 2. razred

MOJA DOMOVINA

Moja domovina se zove Republika Hrvatska.
Ona je jako velika i ima kuće, sela, gradove i trgove. Ima more i puno rijeka, šuma i gora, ravnu Slavoniju i brdovitu Liku.
Ja volim svoju domovinu jer tu živimo ja i moji najmiliji. Želim da u mojoj domovini vlada mir.
Meni je ona najdraža na svijetu.

Marko Marčac, 3. razred

LITERARNI KUTIĆ

KIŠNE KAPI UDARAJU U MOJ PROZOR

Pada kiša. Kap po kap udara u moj prozor.
Pada sve jače i jače, sve jače lupka. Polako prelazi u pljusak.
Naglo prestaje, pokazuje se sunce i duga.
Baš je čudna ta kiša.

Marko Marčac, 3. razred

KIŠA

Kada sam se probudio iz kreveta, dotrčao sam do prozora. Mislio sam da pada snijeg ali padala je kiša.
Gledao sam tužno na prozor i rekao u sebi kada će pasti snijeg.
Kiša je kucala po prozoru moje kuće i po lokvicama.
Više nisam mogao čekati pa sam otišao natrag u krevet.

Petar Spudić, 3. razred

KIŠNE KAPI UDARAJU U MOJ PROZOR

Ustajem i čujem tap, tap. Pogledam u prozor i vidim biserne kapljice kako rominjaju i lupkaju u moj prozor. Biserne kapi treptale su na granama voćaka i zelenim travkama.
Ne volim kišne i tmurne dane.
Najednom su se oblaci razišli, kiša je prestala a nebom su se rasule razne nijanse žarkih boja.

Jurica Spudić, 3. razred

SVEMIRSKA PROSTRANSTVA

Doslovno me nose svemirska prostranstva. Dok su moji pradjedovi samo promatrali zvijezde, djedovi čak i sanjali neke zvjezdane snove, ja stojim na zvijezdi. Ja, maleni čovjek, sitan u svemiru, ali velik u duši. I zamislite, ne divim se veličini svemira, ja zamišljam mirisnu lipu prepunu cvijeta u ljetno predvečerje.

Sjedam u svoju savršenu kuglu i odlazim svaki dan u šetnju, vrludanje, te skoknem do svemirske stanice. Ovdje ne osjećam ni užurbanost, ni vrevu. Svi samo marljivo radimo i istražujemo. Svaki dan je ovdje napredak. Ovdje nema izgubljenog vremena. Jesam li zato sretniji? Teško bih vam mogao odgovoriti na to pitanje. Čovjeka s godinama, pa iako živi na zvijezdama, počinju mučiti sjećanja. Plavičasti odsjaj obavlja cijelo prostranstvo. Sve ima svoju zadivljujuću svjetlost, odsjaj, sjaj. Kratere i krugove zasijane sitnim, sivo-zlatnim pijeskom nismo poravnali ni dodirnuli. Oni i danas nakon našeg dolaska izgledaju jednako, baš kao i prvi dan. Ne želimo ponoviti pogrešku sa Zemlje. Zapravo, ne da ne želimo, nikome to ovdje više ne pada na pamet. Stvorili smo samo kugle žutih stanica. One su stanice spasa, ali i nade za Zemlju i čovječanstvo. Svi lebdimo u svojim prozirnim kuglama. Ne ometamo jedni druge, niti svemir oko nas. Sve je gore netaknuto, a opet dodirnuto, sve je tako savršeno i besprijeorno. Da je Zemlja ostala netaknuta i jednako nedodirnuta kao prije, danas više ovdje ne bismo morali tražiti njen spas.

Mliječne staze vode u svemirska prostranstva. Iznenadujuća svemirska tijela pronašla su svoj dom u beskonačnom svemiru i tako skladno žive oduvijek i zauvijek. Uzimam djelić Neptunove kore, samo zrnce nebeske prašine, i stišćem to u ruci i smijem se. Sjećanja, ah, sjećanja. Iz dlana naviru sjećanja, ali na hrastovu koru, na žuljevitu djedovu ruku, zrnce na zrno žita. Ja sam čovjek. Zapamtite to. Čovjek može biti dio svemira, putovati u budućnosti i sjediti na zvijezdi, ali nitko i nikada neće izbrisati osjećaje, sjećanja, srce i pamćenje jednog sitnog čovjeka, pa makar on putovao mliječnim stazama i nebeskim prostranstvima.

I dok plovim kroz vječnost, ja zapravo tako čeznem da legnem na zemlju i onda gledam zvijezde, ali znam da to više nikad ne će biti kao prije. Ja sam na tim zvijezdama i živio i bio. Vjerujte mi, nije dobro dosanjati snove. Treba silno željeti, ali ipak ne sve dobiti, treba znati voljeti i cijeniti. Treba znati i gubiti. Treba znati da je biti čovjek, sa dušom, vjerom i osjećajima, kao imati svemirsko prostranstvo.

INTERVJU S DEFЕКТОЛОГИNJOM

Mislite li da su u današnje vrijeme djeca problematičnija nego u doba kada ste Vi bili naših godina? Zašto?

Vjerujem da sve ovisi od sredine. Mislim da su djeca u gradu bezobzirnija i hladnija jer roditelji imaju manje vremena za njih.

Kako bi se po Vašem mišljenju mogao riješiti problem nasilja među djecom?

S više radionica vezanih uz nasilje, rad s roditeljima.

Koje škole ste pohađali i koji fakultet ste završili?

Pohađala sam OŠ Braće Seljan u Karlovcu, Gimnaziju „Dr. Ivan Ribar“ u Karlovcu, Edukativno rehabilitacijski fakultet u Zagrebu, Ist level English u Londonu.

Zašto ste odabrali baš ovaj posao? Volite li svoj posao?

Da, jako volim svoj posao i djecu. Uvijek stavljam humanost na prvo mjesto.

Što ste željeli biti kad odrastete?

Htjela sam biti glumica i glumiti u crtanim filmovima.

Zbog čega volite rad sa djecom?

Zato jer su djeca iskrena bića, djeca ne lažu, lako ih je oblikovati. Ako im daješ puno ljubavi, vratit će ti. Kod odraslih je drukčije. Mislim da sam tako korisna društvu.

Tko Vam je u mladosti bio uzor? Imate li i sada svoj uzor?

U mladosti Majka Terezija. Trenutno mi nitko nije nešto super da bi mi bio uzor.

Imate li djece? Primjenjujete li na svom djetetu iste mjere kao sa djecom u školi?

Imam sina Filipa Nathan. Još sam i stroža prema njemu.

Što mislite, jeste li strogi ili blagi? Zašto?

Pa umjereno. Kad je ozbiljan rad onda sam stroga. Volim šalu, nisam konzervativna, tolerantna sam i želim da me se poštuje.

Čime se bavite u slobodno vrijeme?

Puno putujem i čitam knjige, idem na fitness, koncerte.

Volite li putovati? Koji ste zemlje posjetili? Koja Vam se najviše svidjela i zašto?

Da, volim putovati. Bila sam u Engleskoj, Italiji, Austriji, Francuskoj, Španjolskoj, Njemačkoj, Škotskoj, Irskoj. Najviše mi se svidjela Irska, zelena je, a Irce su gostoljubivi, vole strance.

Mislite li da su djeca u Hrvatskoj ljubaznija, pristojnija i bolja od djece u nekim drugim zemljama? Zašto?

Mislim da su djeca kod nas dobra. Djeca u drugim školama, pr. u Engleskoj pod stegom su, cijeli dan su u školi i nemaju baš previše slobodnog vremena.

Što mislite o podcjenjivanju ljudi?

To nikako ne volim, mislim da su svi ljudi jednako vrijedni iako je podcjenjivanje u našoj zemlji jako izraženo, ali idemo ka boljem.

Gdje ste sve radili i jeste li oduvijek radili posao u struci?

Dvije godine sam predavala engleski jezik u Krašiću u osnovnoj školi. Dvije godine stručni suradnik u Udruzi za djecu s posebnim potrebama, dvije godine u Centru Zorkovac, Jaškovo (za mentalnu retardaciju), suradnik na Radio Mrežnici u igraonici „Učilica“, pedagog u OŠ Krnjak.

S kojim ste se oblicima nasilja susreli radeći sa djecom?

Najčešće verbalno i tjelesno nasilje.

Da možete birati, biste li izabrali život u gradu ili na selu?

Definitivno u gradu jer sam urbani tip, volim velike gradove, gužve, događanja...

Imate li neki poseban način pristupa djeci i njihovim problemima?

Pa, razgovorom. Pošto sam majka i razumijem dječje probleme, uvažavam mišljenja djece jer i odrasli često zaboravljaju da su i oni bili djeca.

Što biste učinili da vidite maloljetnika koji je na dobru glasu, a pljačka staricu?

Pomogla bih starici bez razmišljanja sa svim raspoloživim sredstvima, suprotstavila bih mu se.

Što mislite, zašto sve više tinejdžera puši i pije? Uzrokuju li to neki problemi? Kako je to moguće spriječiti?

Dostupno im je, a i sami roditelji su model djeci da puše. Može se spriječiti razgovorom o posljedicama koje izazivaju alkohol, pušenje i droga.

Ispričajte nam nešto o svom poslu. Zašto je bitno da svaka škola ima pedagoga?

Zato što nastavnici nemaju vremena s vama se detaljno baviti. Mi vas učimo o ponašanju, snalaženju, nošenju s problemima dok vas učitelji educiraju i obrazuju.

Biste li nešto poručili čitateljima našeg lista?

Mislim da je najvažnije završiti školu, onda naći dobar posao jer si onda možeš priuštiti puno više.

Terenska nastava u Zagrebu

Intervju pripremile učenice 8. razreda:
Adela Bišćan i Marijana Maglić

MLADI KNJIŽNIČARI IMAJU SVOJ LOGO

Vizura barilovičke gradine.

Logo skupine Mladih knjižničara

U povodu Mjeseca hrvatske knjige, koji se obilježava svake godine od 15. listopada do 15. studenoga, skupina Mladih knjižničara OŠ Barilović odlučila je napraviti svoj logo. Svatko je izradio svoje idejno i vizualno rješenje, a radove smo izložili na velikom školskom panou pred ulazom u knjižnicu. Na kraju je ipak jednoglasno odlučeno da službeni logo bude zajednički rad učenika 8. r. Lucije Štefanac i Josipe Šimunić. One su kao zaštitni znak uzele vizuru stare gradine Barilović, koja se nalazi uz samu školu. U teksturu kamenih blokova „uklesale“ su rastvorenu knjigu, a u drvene vratnice upisale inicijale mladih knjižničara. Logo od tada stavljamo kao svoj potpis na sve radove učenika knjižničara.

SEZAME, OTVORI SE!

Još malo pa ćemo u školsku knjižnicu ulaziti s tim riječima: - Sezame, otvori se! – baš kao u Ali Babinu pećinu. Jer, kad su počele pristizati knjige i DVD-i, nabavljeni u sklopu projekta produženog boravka, baš tako smo se osjećali. Knjižničari su otvarali kutije, kako su pristizale, i presvlačili njihov sadržaj u oblik pogodan za posudbu: skidali zaštitne folije, lijepili listiće i džepiće s identifikacijskim brojevima i oznakama, ispisivali naslove i autore. Potrudili su se da taj posao odrade što prije, kako bi sve to blago mogli uredno složiti na police unutar naših zadanih 11 m² prostora.

Kad je sve uneseno u knjige inventara, mogli smo sa zadovoljstvom zaključiti da je knjižni fond u prvom kvartalu 2009. godine uvećan za 224 jedinice, a fond elektroničke građe za 174. U godini, drugoj zaredom, kad školske knjižnice u Hrvatskoj, pa tako ni naša, od MZOŠ nisu dobile ni 10 dogovorenih kn po učeniku namjenskih sredstava, mi smo u izgradnju knjižnog fonda uložili 34.100,00 kn. Dakle, kad bismo i dobivali zakonom predviđena sredstva od nadležnog Ministarstva, ovom dinamikom i s ovim omjerom kn/učenik trebalo bi čekati četvrt stoljeća da za knjižnicu namaknemo sredstva ostvarena jednim projektom. Logika je jasna, treba se pouzdati u vlastite snage i nastaviti s projektima na dobrobit škole i učenika, kakav je ovaj s produženim boravkom.

Branka Dojčinović, školska knjižničarka

VJERUJEM U PRIRODNE BLAGODATI

U knjižnici smo dobili nove knjige o ljekovitom bilju, te nas je tako knjižničarka potaknula na malo razmišljanje. Na razmišljanje o ljekovitosti bilja. Zaključili smo da postoji puno biljaka koje su ljekovite, a ni ne znamo da jesu. Nalaze se u prirodi, u šumama, na livadama, na mnogim mjestima i mi ih možda svakodnevno gazimo, a toga nismo svjesni. U tome razgovoru ja sam se sjetila svoje strine **Željke Stanković** koja se već nekoliko godina bavi spravljanjem raznih čajeva, napitaka i sokova od ljekovitog bilja. Prije nisam ni znala da se ona time bavi sve dok jednoga dana nisam otišla do nje. Ona je nešto kuhala, cijedila, miješala... Ja sam je pitala što radi, a ona je rekla da radi čaj od majčine dušice i stolisnika. Tako sam saznala malo više o stvarima kojima se ona bavi. Pomislila sam da bi to moglo zanimati i druge, a strina je pristala na intervju za školski list. Pa pročitajte!

U GREDICAMA TVOGA VRTA VEĆ SE VIDE CVJETOVI NEVENA. ŠTO SI JOŠ OSIM NEVENA SADILA U SVOJ VRT?

— Osim nevena sadila sam i majčinu dušicu, kadulju, kamilicu, mentu i metvicu.

SVE TE BILJKE NALAZE SE U TVOME VRTU. JE LI IH TEŠKO UZDRŽAVATI?

— Da, te sve biljke se nalaze u mom vrtu, i one se većinom uzdržavaju same. Samo ih moram plijeviti od korova.

KOJE LJEKOVITE BILJKE SI BRALA ILI BEREŠ U PRIRODI?

— Brala sam: koprivu, bazgu, stolisnik, sljez, vodopiju, maslačak i šipak.

KOJE BILJKE ZA ŠTO KORISTIŠ?

— ČAJ: majčina dušica, kadulja, kamilica, menta, metvica, kopriva, bazga, stolisnik, sljez, vodopija, maslačak.

— MAST: neven

— TINKTURA: neven, majčina dušica, kopriva

— SOK: bazga

OVDJE SPOMINJEŠ TINKTURU. ŠTO JE TO?

— Tinktura je tekuća, vodena otopina ekstrakata biljaka. Tinkture su uglavnom dobivene miješanjem svježih ili suhih biljaka u vodenoj otopini. One su jako učinkovite kao biljne kapi koje se uzimaju samostalno ili kao dodatak piću i hrani. Koriste se i u kozmetici (šamponi, kupke, sapuni...). Neograničenog su vijeka trajanja.

DA LI SI NEKE BILJKE VEĆ BRALA OVE GODINE?

— Da, da. Već sam brala koprivu i maslačak, te sam radila čaj.

KAKO ČUVAŠ (SKLADIŠTIŠ) POJEDINE VRSTE BILJA?

— Biljke se beru za sunčanog vremena, suše se u hladu, a spremaju se u papirnate vrećice i ostavljaju na prozračnom mjestu.

ZAŠTO SI SE ODLUČILA ZA KORIŠTENJE LJEKOVITOG BILJA?

— Zato jer vjerujem u ljekovitost bilja i prirodne blagodati.

KOJA TI JE NAJDRAŽA BILJKA?

— Pa, zapravo, sve biljke su mi jednako drage, nemam najdraže. Sve su one same po sebi posebne.

KOJU BI PORUKU UPUTILA MLAĐIM NARAŠTAJIMA?

— Za ublažavanje raznih tegoba koristite što je više moguće ljekovito bilje i domaće pripravke, a izbjegavajte lijekove i antibiotike.

Petra u vrtu svoje strine Željke uz cvatuću kadulju i matičnjak.

RECEPT

KAKO SE PRADI NEVENOVA MAST

Sastojci: 1 kg nesoljene svinjske masti
2 pregrsti osušenih nevenovih latica
100 g voska

Priprema: Mast zagrijati do vrenja, maknuti s vatre i usuti nevenove laticice. Miješati dok mast ne požuti, procijediti kroz gazu, u mješavinu nastrugati vosak. Kad je sav vosak otopljen, opet procijediti. Ulijevati direktno u staklenke, i čuvati u hladnjaku.

Upotreba: za kožne bolesti, upale, opekline (posebno od sunca), ozljede...

Razgovarala: Petra Stanković, 5. r.

KNJIŽEVNI SUSRET SA ŠIMOM STORIĆEM

Šime Storić je pisac čija se knjiga „**Poljubit ću je uskoro, možda**“ nalazi na popisu lektire za 6. r. Pročitao sam je i poželio ga upoznati čim sam saznao da dolazi na književni susret u **OŠ Netretić**. Knjižničarka se pobrinula za organizaciju. Crvenim školskim kombijem koji je vozio domar Jurica krenuli smo iz Belaja u Netretić – petero šestana: Andreja, Denis, Iva, Sanja i ja i dvije petanke: Ana i Petra. Vozili smo se kroz Karlovac i pored Starog grada Dubovca. Cijelim putem smo pričali o piscu. Kada smo stigli na cilj, prvo što smo vidjeli bila je škola koja se sastojala od dvije zgrade. Stara i nova škola

činile su jednu. U novoj su bili niži razredi, a u staroj viši razredi. Ušli smo u staru školu, te došli do knjižnice. Ondje smo se zabavljali na različite načine. Igrali smo društvene igre, čitali knjige, igrali se na računalu, pa čak i pričali o uzbudljivim događajima s njihovom pedagoginjom. Domaćini su nas lijepo ugoštili.

Nešto poslije smo upoznali pisca. Iznenadio sam se što je star. Saznali smo da je od prošle godine u mirovini, i to kao učitelj matematike! Postavljali smo mu pitanja. Pisac nam je pričao o svojim dvjema knjigama: „Mačka se uvijek dočeka na noge“ i „Poljubit ću je uskoro, možda“. Pričao nam je o porukama tih knjiga. Ova druga knjiga nagrađena je nagradom „Mato Lovrak“. Piscu je to važno, jer iz djetinjstva nosi nadimak Milo Dijete, po liku iz Družbe Pere Kvržice, a to je bila prva knjiga koju je pročitao. Pričao nam je o svojim zgodama đaka putnika iz Čiste Velike, odakle je rodom, o svakodnevnom pješaćenju 8 kilometara do škole i osam nazad, a radilo se i subotom.

Nakon susreta svi smo mogli kupiti njegovu knjigu i zaraditi pišćev potpis. U školu smo došli vrlo brzo. Osjećali smo se umornije nego inače. Ja sam stigao na matematiku, no bilo je lijepo u Netretiću.

Borna Marčac, 6. r. OŠ Barilović

NAŠE OSMAŠKE

Josipa, Ivana, Luka, Dominik, Matija, Lucija, Andrija, Janko, Marko, Mario, Marko, Melanie, Katarina, Viktorija, Valentina, Josipa, Tihana, Adela, Maja, Marijana, Matija, Matija, Darijo

Pozdrav našem najvećem razredu u školi. Pamtit ćemo ih po tome što su bili najveći, najživahniji, najaktivniji i najbučniji razred na školi. Jednostavno naj u svemu. Želimo im sve najbolje u daljnjem školovanju.